

Capitolul 7

Arderea-de-tot de bunăvoie

„DOMNUL a chemat pe Moise și i-a vorbit din cortul întâlniri, spunând: „Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: Când cineva dintre voi va aduce un dar Domnului, să-ți aduci darul din vite, fie din cireadă, fie din turmă. Dacă darul lui va fi o ardere-de-tot din cireadă, să fie adus din partea bărbătească, fără cusur; să-l prezinte la ușa cortului întâlnirii, pentru primirea lui înaintea DOMNULUI. Să-și pună mâna pe capul arderii-de-tot și îi va fi primit ca să facă ispășire pentru el. Să înjunghie vițelul înaintea DOMNULUI; și preoții, fiii lui Aaron, să prezinte sângele și să stropească sângele de jur împrejur pe altarul de la ușa cortului întâlnirii. Să jupoaie arderea-de-tot și s-o taie în bucăți. Fiii preotului Aaron să facă foc pe altar și să pună lemne pe foc. Preoții, fiii lui Aaron, să așeze bucățile, capul și grăsimea, pe lemnele puse pe focul de pe altar. Dar să spele cu apă măruntaiele și picioarele; și preotul să le ardă toate pe altar; este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul lui va fi o ardere-de-tot din turmă, de miei sau capre, să fie o parte bărbătească fără cusur. Să-l înjunghie în partea de miazănoapte a altarului, înaintea DOMNULUI; și preoții, fiii lui Aaron, să-i stropească sângele pe altar de jur împrejur. El să-l taie în bucăți; și preotul să le pună, împreună cu capul și grăsimea, pe lemnele din focul de pe altar. Dar să spele cu apă măruntaiele și picioarele; și preotul să le aducă pe toate și să le ardă pe altar; este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI.

Dacă darul adus de el DOMNULUI va fi o ardere-de-tot din păsări, atunci să-și aducă darul dintre turturele sau dintre pui de porumbel. Preotul să aducă pasărea pe altar; să-i despice capul cu unghia și s-o ardă pe altar, iar sângele să i se scurgă pe un perete al altarului. Să scoată gușa cu penele ei și s-o arunce lângă altar, spre răsărit, în locul unde se strânge cenușa. Să-i frângă aripile, fără să le dezlipească; și preotul s-o ardă pe altar, pe lemnele de pe foc. Aceasta este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut DOMNULUI“ (Levitic 1. 1-17).

Vedem aici că împrejurările s-au schimbat cu totul. Dumnezeu nu vorbește aici păcătoșilor, oamenilor care sunt pierduți și au nevoie de un Mântuitor, ci acelora în mijlocul cărora El locuia și care au devenit poporul Său. Dacă în inima vreunuia dintre ei era dorința ca să aducă ceva lui Dumnezeu, atunci El îi spune ce este plăcut pentru El și ce vrea El să primească totdeauna din mâna aceluia care aparține poporului Său.

Aceasta este foarte important. Gândesc că dacă cineva vrea să facă un dar cuiva, caută să-i aducă ceva care are valoare pentru acela. La ce folosește să faci un cadou de care nici măcar nu se bucură cel care-l primește? Atunci nu are nici o utilitate, nici un sens. Așa ne spune Dumnezeu aici, ce este plăcut totdeauna pentru El; și noi am văzut că așa este Domnul Isus, tot ce vorbește de persoana și de lucrarea Sa. Găsim aceasta prezentat în jertfa arderii-de-tot: partea lucrării Domnului Isus de pe cruce, care a descoperit slava lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu a fost slăvit așa cum n-a fost niciodată mai înainte și cum nici nu va mai fi.

Însă Dumnezeu, dacă am voie să spun așa, nu este niciodată un datornic. Dacă se aduce ceva lui Dumnezeu, atunci totdeauna se primește ceva înapoi -

nu înseamnă că nu trebuie să ținem socoteala de aceasta sau că noi trebuie să dăm ceva ca să primim ceva înapoi. Însă este imposibil ca noi să dăm ceva lui Dumnezeu, fără ca să primim înapoi de la El mult mai mult. Când cineva își consacră pe deplin viața Domnului, atunci El primește atât de mult înapoi, încât pentru el nu mai există nici o jertfă, ci din contră, o binecuvântare bogată, o viață bogată în dovezi ale harului lui Dumnezeu. Și așa este cu toate jertfele.

Însă aceasta nu este totul. Când noi pătrundem în gândurile lui Dumnezeu, vedem cât suntem de bogați. Vedem că gândurile lui Dumnezeu sunt pline de dragoste față de noi și cu bine-cuvântări alese care să fie partea noastră, pentru că noi suntem obiectul dragostei Sale și a gândurilor Sale de binecuvântare. Pătrunderea în gândurile Sale are ca rezultat, în primul rând că noi avem părtașie cu El, prin aceea că noi știm cu ce Se ocupă inima Sa; și, în al doilea rând, că noi învățăm cât de bogați suntem, căci toate gândurile Sale sunt bogăție pentru noi. El este preocupat mereu cu noi, ca să ne dea ceea ce vrea și El este Dumnezeu Atotputernic.

Când noi, ca aici, ne preocupăm cu Domnul Isus și cu lucrarea Sa, atunci urmarea va fi ca să-L cunoaștem și, cu aceasta, ce noi găsim la El, să aducem lui Dumnezeu ca jertfă, ca dar - că noi înșine suntem îmbogății prin aceasta; căci tot ceea ce noi vedem la Domnul Isus este pentru noi și prin tot ceea ce noi vedem în lucrarea Sa, vom înțelege mai bine cât de prețioasă este această lucrare, cât de minunat de mare este, căci prin ea am fost salvați și tot ce stă în legătură cu această lucrare ne este socotit nouă. Acesta este un principiu foarte important, când noi ne ocupăm de jertfe.

Așa vedem marea diferență în modul cum ne sunt prezentate jertfele aici în primele 7 capitole din Levitic și ceea ce am văzut în Levitic 16 și Exod 29. În Levitic 16 avem crucea înaintea noastră, ca temelie a tuturor relațiilor dintre Dumnezeu și oameni. Vedem cum Domnul a pus fundamentul, prin aceea că El a îndepărtat tot ce era între Dumnezeu și noi. În Exod 29, vedem iarăși crucea, lucrarea minunată care a fost înfăptuită odată pentru totdeauna pe Golgota, ca temelie a faptului că Dumnezeu putea face poporul ca popor al Său și să locuiască în mijlocul lor, iar ei să fie preoți care aveau voie să se apropie de El, așa că ei puteau sluji în prezența Sa.

Aici, în Levitic, poporul a devenit popor al lui Dumnezeu. Prin sângele mielului și moartea Domnului Isus, prezentate în Marea Roșie, El i-a răscumpărat din Egipt. Pe Muntele Sinai, El i-a adus la Sine și i-a calificat ca popor al Său. El a hotărât apoi facerea cortului și a venit în mijlocul lor. În ultimele capitole din Exod găsim că Moise a construit cortul. Pentru prima dată ni se spune de șapte ori că toate uneltele au fost făcute așa cum a poruncit Domnul și apoi de șapte ori că Moise a construit cortul exact așa cum îi spusese Domnul. Când a fost gata, Domnul a venit să locuiască în mijlocul poporului Său. Era poporul Său, și El locuia în mijlocul lor pe baza jertfei pentru vină și a jertfei pentru păcat, care a fost adusă în Levitic 16 și a jertfei arderii-de-tot pe care o avem în Exod 29. Aici în Levitic nu mai este problemă între Dumnezeu și păcătoși, ci între Dumnezeu și poporul Său; aceasta explică diferența.

Însă cât de minunate sunt aceste capitole! Aici vorbește Dumnezeu și sunt primele cuvinte pe care El le rostește poporului Său, după ce a venit în mijlocul lui, după ce i-a dat toate binecuvântările. Dumnezeu așteaptă ca noi, după ce am experimentat harul Său minunat, să nu stăm cu inima rece înaintea Lui, ca și cum am fi primit aceste binecuvântări minunate ca pe ceva care ni s- ar fi

cuvenit de drept. Orice om, care a experimentat harul Său, care a venit la El ca un păcătos pierdut și a primit iertarea păcatelor și viața veșnică, care în loc de a primi un loc în iad, așa cum el vedea înaintea sa, când a ajuns la cunoștința păcatelor sale, a obținut un loc în casa Tatălui, poate spune: „toate, toate păcatele mele le-a îndepărtat sângele Său” și „am pace cu Dumnezeu, nu mai este nimic între Dumnezeu și mine, am fost făcut plăcut în Cel Preaiubit, Dumnezeu este Tatăl meu și eu sunt copilul Său și El mă iubește, așa cum L-a iubit pe Domnul Isus. Dumnezeu poate aștepta de la un asemenea om ca în inima lui să fie dorința de a da un răspuns la această iubire și la acest har, ca el, pe baza acestui har primit, să dorească să dea ceva înapoi lui Dumnezeu, ca dovadă a mulțumirii și a dragostei sale. Poate cineva face altfel, decât așa cum spune în 1 Ioan 4.19: „Noi Îl iubim, pentru că El ne-a iubit mai întâi”? Poate o asemenea dragoste să nu miște inima noastră și să nu trezească nici o dorință de mulțumire și dăruire față de El? Dumnezeu nu crede, și nici noi, că este posibil altfel. Este cineva aici în mijlocul nostru, care s-a văzut păcătos pierdut, a strigat la Dumnezeu după mântuire și a primit această mântuire și pace cu Dumnezeu - care a văzut că Dumnezeu l-a mântuit numai prin har și pentru aceasta a lăsat ca Fiul Său să fie bătut în cuie pe cruce - este aici vreunul care a experimentat aceasta și nu i-a venit în inimă dorința să se consacre în totul Domnului, să se dedice total lui Dumnezeu, ca răspuns la această dragoste?

Acum Dumnezeu spune că El așteaptă aceasta în inimile noastre. El apelează la inima noastră și El nu spune: acum voi trebuie să-Mi aduceți ceva, ci: dacă este în inima voastră dorința ca să-Mi aduceți ceva, atunci Eu vreau să vă spun ce este totdeauna plăcut pentru mine. Și Dumnezeu în bunătatea Sa mare, în înțelepciunea Sa minunată, când El ne spune că ne dă prilejul să-I dăm ceva, El o face într-un așa fel încât este numai de folos pentru noi. Prin aceasta noi vom deveni tot mai fericiți și mai bogați, așa că noi suntem în stare să ocupăm realmente acest loc binecuvântat, locul cel mai înalt pe care l-am primit, pe care El dorește să ni-l dea. Acesta este părășia cu Tatăl și cu Fiul Său.

Aceasta ne-o spune apostolul Ioan în 1 Ioan 1: „Părășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său”. Deci, ce însemnează aceasta? El spune aceasta despre fiecare creștin. Oricine a venit la Hristos și este născut din nou, care a crezut Evanghelia și astfel a primit Duhul Sfânt, are deci pace cu Dumnezeu, are părășie cu Tatăl și cu Fiul. Părășia aceasta poate fi întreruptă numai prin necredințioșia practică, chiar dacă nu este distrusă. Ce însemnează aceasta? Părășie, în sensul în care este întrebuițat aici și în alte locuri din Noul Testament, înseamnă să ai aceeași parte, aceleași sentimente, aceleași interese, aceleași obiecte ale plăcerii și bucuriei.

Acum este clar, când cunoaștem învățătura Evangheliei după Ioan și a primei epistole a lui Ioan, că în principiu noi avem această părășie. În Evanghelia după Ioan ni se spune că cine crede în Fiul are viața veșnică. Însă în 1 Ioan ni se spune (1 Ioan 5.20) că Domnul Isus este viața veșnică. „El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică” și oricine a primit pe Fiul ca viață a sa are viața veșnică. El este viața mea (vezi în Coloseni 3.4)! Deci dacă EL este viața mea, se poate viața desfășura altfel decât a fost în El și sunt alte interese, alte obiecte pentru inimă și alte dorințe decât a avut El? Imposibil. Viața trebuie să se descopere. Există vreun nou-născut care să nu aibă nici o dorință de a poseda sfințenia lui Dumnezeu, a cărui inimă să nu dorească pe Domnul Isus și să-L iubească, care să nu iubească pe Tatăl și să nu dorească să-I fie plăcut?

Așa a fost în viața Domnului Isus. În El s-a descoperit această viață prin dorința să fie plăcut Tatălui. Atunci nu poate fi altfel, decât ca noua viață să se descopere în mine în același fel. Dacă am această viață nouă, atunci înțeleg și ce spune Domnul Isus în Ioan 17.3: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“. Deci prin această viață eu sunt în stare să cunosc pe Tatăl. Cunoaște Domnul Isus pe Tatăl? Normal! Dacă Domnul Isus este viața mea, atunci și eu cunosc pe Tatăl, sunt în stare să cunosc gândurile Sale și astfel am părtașie cu El. Eu am aceleași sentimente, aceleași obiective pentru inima mea, aceleași interese ca și Tatăl și Fiul. Și când Tatăl ne spune: Dacă vreți să-Mi aduceți ceva, atunci Eu vreau să vă spun ce este totdeauna plăcut pentru Mine; și aceasta este părtașia, căci Tatăl îmi arată ce este plăcut pentru El, ce înveselește inima Sa, ce este totdeauna plăcut pentru EL

Nu este o realitate minunată faptul că Dumnezeu Își deschide inima față de noi și ne lasă să vedem ce Îl mișcă pe El? Că El vorbește cu noi și ne spune ce Îl preocupă, gândurile Sale cele mai tainice, întreaga slavă a persoanei Domnului Isus, care umple pentru veșnicie inima Sa cu plăcere și acum o face într-un mod cu totul deosebit, după ce El a înfăptuit această lucrare minunată? Deci, dacă există în inima noastră dorința să aducem ceva lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu Își deschide inima și ne spune ce a văzut El la Domnul Isus și ne arată această slavă, așa că și noi putem să ne umplem inimile noastre cu ce ne spune El: priviți-L ! Admirați-I toată slava Sa și apoi aduceți la Mine ce ați văzut la El; căci aceasta este totdeauna plăcut pentru Mine. Cu toată reverența putem spune că Dumnezeu ne roagă: Veniți să vorbim împreună despre El, să-L privim împreună. Privește-L și vezi ce frumusețe are El! Privește-L în toată slava Sa, nu în primul rând ca jertfă pentru păcat - și cât de important este și aceasta - ci ca jertfă de ardere-de-tot, ceea ce este în mod deosebit plăcut pentru Mine, privește-L așa și adu-Mi jertfa aceasta înainte. Primesc jertfa din mâna ta și putem să vorbim despre ea. Voi puteți să-Mi spuneți ce ați văzut la El, iar Eu vă voi lăsa să vedeți ceea ce Eu am văzut la El.

Nu este aceasta tocmai ceea ce vedem noi în Evrei 13, jertfele noastre de laudă și mulțumire, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Său“? Acesta este deci caracterul a ceea ce găsim aici, în Levitic 1. Ce chestiune importantă este aceasta! Dumnezeu nu începe cu Levitic 16, cu jertfa pentru păcat și pentru vină, ci cu arderea-de-tot, care este deosebit de plăcută pentru El și Îi satisface atât de mult inima.

Însă Dumnezeu dorește ca noi să aducem jertfe acolo unde El locuiește în mijlocul poporului Său. Am văzut în Exod 29 că Dumnezeu dorește să locuiască în mijlocul poporului Său și să aibă părtașie practică cu el - nu din depărtare, ci în prezența Sa. El dorește ca noi să venim la El, acolo unde El locuiește în mijlocul poporului Său și să vorbim acolo cu El. Aceasta o vedem aici în acest capitol ca o condiție, când cineva vrea să aducă o jertfă. Dumnezeu vorbește din cortul întâlnirii, după ce El locuiește în mijlocul poporului Său și spune: „Când cineva dintre voi va aduce un dar Domnului, să-L aducă din vite, fie din cireadă, fie din turmă“. Și unde trebuie s-o aducă? „La ușa cortului întâlnirii, pentru primirea lui înaintea Domnului“.

Acestea sunt principii importante. Permiteți-mi să spun încă o dată: primele cuvinte pe care Dumnezeu le rostește, după ce El locuiește în mijlocul poporului Său, arată că El dorește ca ei să vină la El cu jertfele lor, ca ei să se strângă în jurul Lui, ca ei să fie cu El acolo, la cortul întâlnirii, unde locuiește El, ca împreună cu El să aibă părtașie în contemplarea slavei Domnului Isus

ca jertfă a arderii-de-tot. Aceasta este o realitate minunată - să găsim aici pe pământ un loc unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său și unde El, așa cum găsim aici, în capitolul 3 și 7, în legătură cu jertfa de mulțumire, că El vrea să aibă o masă cu poporul Său: o masă din care El mănâncă, din care mănâncă Domnul Isus, din care mănâncă preotul și din care poate să mănânce oricine din popor - o masă a întregului popor al lui Dumnezeu! Ce har minunat! Ce minunat exemplu dă Dumnezeu aici în Vechiul Testament cu privire la intențiile Sale cu privire la copiii Săi și cât de mult vrea să-i apropie de El, pe baza lucrării pe care a făcut-o Domnul Isus!

Însă acum El spune: când cineva vrea să aducă ceva, să înceapă cu jertfa arderii-de-tot. Dumnezeu în dragostea Sa vrea să aibă părtașie cu noi; însă cu cât noi avem mai multă părtașie cu El, cu atât mai mult vom cunoaște gândurile Sale, cu atât mai mult vom învăța dragostea Sa față de noi și binecuvântările care sunt partea noastră. Cum am putea noi să știm care este partea noastră, dacă Dumnezeu nu ne-ar descoperi-o? Când Petru în Matei 16 mărturisește: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu“, atunci Domnul Isus spune: „Nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri“. Și cine ne-ar putea arăta slava Domnului Isus în lucrarea Sa de pe cruce, dacă nu Tatăl? El singur o poate face și El vrea s-o facă. Însă El o poate face numai dacă noi suntem gata să ascultăm de vocea Sa, dacă noi venim la locul unde El ne învață și unde El vrea să-Și deschidă inima față de noi și să ne mărturisească totul -da, la intrarea în cortul întâlnirii.

Și apoi El ne spune ce avem de făcut: „Dacă darul lui va fi o ardere-de-tot din cireadă, să-l aducă din partea bărbătească“. Asta înseamnă: dacă tu vrei să-Mi aduci ceva, ocupă-te mai întâi acasă cu aceasta. Izraelitul trebuia mai întâi să aleagă acasă un animal fără defect, de parte bărbătească, plin de energie. El trebuia să-l verifice bine, așa că putea să spună că nu este nici un defect în el. Nu putem veni în prezența lui Dumnezeu ca să aducem o jertfă de ardere-de-tot, dacă noi, mai întâi, nu am verificat acasă această jertfă; putem face lucrul acesta, numai dacă mai întâi ne-am ocupat cu Domnul și L-am privit ca să vedem desăvârșirea Sa.

Aici israelitul nu putea vedea jertfa în partea ei lăuntrică, aceasta venea mai târziu. Însă se putea vedea cum arăta pe din afară. Putem găsi în Evangheliile cât de desăvârșit a fost Domnul Isus în viața Sa, însă mai mult decât atât în moartea Sa: căci este vorba de jertfa arderii-de-tot, care nu vorbește atât de mult de viața Domnului Isus, cât de moartea Sa pe cruce, pe parcursul celor șase ore - nu numai în primele trei ore, ci chiar în orele de întuneric, pe când El a fost făcut păcat și era jertfă pentru păcat - tocmai atunci El era jertfă de ardere-de-tot. Deci numai când noi ne ocupăm acasă cu Domnul și lucrarea Sa - nu numai cu păcatele noastre, cu ceea ce înseamnă lucrarea Sa pentru noi, ci dacă avem în vedere ce înseamnă ea pentru Dumnezeu, cum a fost Dumnezeu slăvit în ea - numai atunci putem vedea cât de desăvârșit a fost El și numai atunci putem să venim cu o jertfă de ardere-de-tot acolo unde este Dumnezeu și unde El vrea să aibă o întâlnire cu noi, acolo unde El invită pe întregul Său popor să vină la El la intrarea în cortul întâlnirii și acolo să aducă jertfa arderii-de-tot.

Cât de minunat este când noi ne ocupăm acasă cu Domnul! Oh, doresc să amintesc tuturor celor care cunosc ceva din experiență; ce ore fericite au fost acelea în care ne-am preocupat acasă cu Domnul și acolo am văzut slava Sa în lucrarea pe care El a făcut-o!

Vreau să povestesc o scurtă întâmplare. La 25 octombrie 1942 gestapoul m-a arestat și am fost patru săptămâni la închisoare, înainte de a ajunge în lagărul de concentrare. Am fost pus sub supraveghere severă, nu aveam voie să lucrez, să citesc. Însă paznicul olandez, care m-a adus în celulă, mi-a zis: „Dacă vă interesează o Biblie, atunci eu pot să vă fac rost de una, cu toate că nu am voie. Când nu o citiți, trebuie să o ascundeți.“ Așa m-a adus Dumnezeu într-o situație unde eu nu puteam face nimic altceva, decât să citesc Biblia și eram recunoscător că o aveam. Nu am căutat adevăruri adânci ale lui Dumnezeu, ci am început să citesc Evangheliile, ca să văd pe Domnul în ele. Eu trebuie să spun că în curând zilele au devenit foarte scurte. Așteptam dimineața devreme ca să se aprindă lumina, ca astfel să pot reîncepe și citeam până seara, până când se stinge lumina. După trei săptămâni aveam voie să am o altă carte. M-am uitat puțin prin ea, însă nu am găsit nimic interesant. Îmi dădeam seama că aveam prea puțin timp să citesc Biblia.

Oh! cât de fericită este inima când se ocupă astfel de Domnul, când Tatăl ne lasă să-I vedem slava, așa cum o vede El. Atunci devenim fericiți pe deplin și atunci venim, ca să folosim tabloul din Deuteronom 26 - dacă și acestea sunt roadele țării - cu un coș plin, ca să aducem jertfa noastră de ardere-de-tot, și ea va fi de parte bărbătească, fără cusur. Noi am privit-o și am văzut că este desăvârșită. Nici un cusur nu este la El. Și El a mers pe drumul Său în puterea dumnezeiască, în energia dumnezeiască; așa putem să-L aducem la intrarea cortului întâlnirii.

În primul rând Dumnezeu ne descoperă că am fost primiți în El, așa cum spune El: „De un miros plăcut Domnului“. Aceleași gânduri le găsim la Abel. Dumnezeu privește la Abel și la jertfa lui. Însă aici ea este în legătură cu noi, care suntem copii ai lui Dumnezeu și care venim la Dumnezeu și care, în felul acesta, învățăm ce este realmente pentru inima lui Dumnezeu, cum noi am fost realmente făcuți, plăcuți în Cel Preaiubit. În mod normal noi nu putem să ne ocupăm cu Domnul de dimineața până seara, așa cum Domnul mi-a dat atunci patru săptămâni, însă când folosim bine timpul pe care îl găsim, să ne ocupăm cu El, atunci inimile noastre vor fi umplute cu slava persoanei Sale, cu desăvârșirea Sa și atunci înțelegem că Dumnezeu poate privi spre El numai cu plăcere.

Însă atunci învățăm și care este poziția noastră în inima lui Dumnezeu, căci Tatăl ne iubește așa cum L-a iubit pe El; și când noi vedem desăvârșirea Sa, înțelegem că Tatăl trebuia să-L iubească. Și atunci Tatăl îmi spune: te iubesc cu aceeași dragoste! Dacă tu înțelegi cât de mult Îl iubesc pe El, atunci tu înțelegi cât te iubesc și pe tine. Este exact aceeași dragoste. În măsura în care noi Îl privim pe Domnul Isus ca jertfă de ardere-de-tot și vedem slava și desăvârșirea Sa, ne va deveni clar cât de plăcuți suntem înaintea lui Dumnezeu, făcuți plăcuți în Cel Preaiubit. Însemnătatea acestui verset o înțelegem în măsura în care cunoaștem ce înseamnă Cel Preaiubit pentru inima lui Dumnezeu. Și cu cât cunoștem mai mult din El, cu atât mai mult înțelegem cât de mult este El iubit, cu atât mai mult înțelegem ce sunt eu pentru inima lui Dumnezeu. De aceea se spune - și pe aceasta pune Cuvântul accentul: „De un miros plăcut Domnului“. Plăcerea pe care Dumnezeu o găsește în Domnul Isus ca jertfă de ardere-de-tot a trecut asupra noastră. Dumnezeu ne explică aceasta chiar de la început.

După aceea însă El ne spune ce trebuie să facem în continuare. Mai înainte am văzut acasă că în exterior jertfa este desăvârșită. Acum urmează: „Și el să înjunghie vițelul înaintea Domnului“. Apoi noi ne ocupăm cu faptul că această

minunată persoană a murit și că a mers de bunăvoie la moarte, ca să slăvească pe Dumnezeu, așa cum spune Ioan 10.

Să reținem că aici nu este vorba de jertfa pentru păcat, ci de jertfa arderii-de-tot. Ne ocupăm cu moartea Sa. Trebuie s-o aplicăm la noi înșine; acela, care aduce jertfa, trebuie să omoare el însuși animalul. Înseamnă că el trebuie să pătrundă în ceea ce înseamnă moartea pentru Domnul Isus și ceea ce El a suferit ca jertfă pentru păcat, însă totdeauna în legătură cu faptul că în momentul când au venit asupra lui aceste suferințe îngrozitoare și El a devenit obiectul mâniei și răzbunării lui Dumnezeu, a slăvit pe Dumnezeu și a ocupat de bunăvoie acest loc, ca să slăvească pe Dumnezeu prin ascultarea Sa. Dumnezeu spune: Priviri aceasta, atunci voi veți înțelege ceva din ceea ce El a fost pentru Mine și veți putea aduce ca jertfă pentru Mine ceea ce voi vedeți din slava Sa, care a fost descoperită în această lucrare. Aceasta este totdeauna plăcut pentru Mine, aceasta este un miros plăcut. Și cu cât priviți mai mult, cu atât înțelegeți mai mult ceea ce voi sunteți în ochii Mei; căci ceea ce voi vedeți la El, acest miros plăcut vă este socotit și vouă; voi sunteți făcuți plăcuți în Cel Preaiubit.

„Fiii lui Aaron să aducă sângele aici“. Fiii lui Aaron sunt aceia care exercită slujba în mod practic și care deci sunt obișnuiți să fie în prezența lui Dumnezeu, în Locul Preasfânt. Erau și fiice ale lui Aaron. Ele aveau voie să mănânce din anumite jertfe sfinte. Însă nu aveau voie să exercite nici o slujbă. Puteau aparține familiei preoțești - și toți credincioșii aparțin acesteia - și totuși nu ocupau în mod practic acest loc. Un fiu al lui Aaron era unul din familia preoțească, un om crescut prin har, devenit un om matur; în vorbirea Noului Testament, a devenit „desăvârșit“, care înseamnă (simbolic) că a înțeles poziția creștină. El a înțeles ce înseamnă a fi un copil a lui Dumnezeu și a fi așezat în Hristos în locurile cerești și, locuind acolo, să se folosească de privilegiile Sale, să intre în Locul Preasfânt și acolo să slujească în prezența lui Dumnezeu.

Un asemenea credincios poate să facă ceea ce vedem aici. Unul, care este obișnuit să stea în prezența lui Dumnezeu, a învățat ce se cuvine, cum totul trebuie să se petreacă în prezența lui Dumnezeu. De aceea El poate în chip vrednic să ia sângele și să-l stropească de jur împrejurul altarului, așa cum am văzut. Un asemenea fiu al lui Aaron cunoaște valoarea acestui sânge, care vorbește de lucrarea minunată a Domnului Isus, care curățește orice păcat și care este așa de prețios pentru Dumnezeu, căci prin aceasta El a fost slăvit pe deplin. Noi putem să-l stropim de jur împrejurul altarului, asta înseamnă în locul în care se adună poporul ca să-și aducă jertfa și unde această jertfă se ridică spre Dumnezeu ca o ardere-de-tot de un miros plăcut. Sângele este acolo ca semn al valorii lucrării Domnului Isus. Ce minunat este să fii obișnuit să stai în prezența lui Dumnezeu, să fii încrezător în gândurile Sale, prin deprindere practică să știi ce se cuvine în prezența lui Dumnezeu Cel sfânt și apoi să fu în stare să slujești și să umbli. Și atunci când noi suntem adunați laolaltă duminica dimineață ca să aducem jertfele noastre, să știm cum putem face ca acestea să fie într-un mod plăcut lui Dumnezeu și să verificăm ce se cuvine din partea noastră atunci când suntem înaintea lui Dumnezeu.

Citim mai departe; „Să jupoaie arderea-de-tot și s-o taie în bucăți“ (versetul 6). Cel care jertfea nu trebuia să vadă numai partea exterioară. Trebuia să taie în bucăți, asta înseamnă să ia fiecare bucată în parte, să vadă îndeosebi dragostea Domnului, slava Sa, dreptatea Sa, adevărul Său - tot ce era la El, dacă am voie cu respect adânc să spun; să iei îndeosebi toate trăsăturile de caracter ale Domnului Isus, să le privești și să vezi cât de desăvârșit a fost

totul la El. Dragostea Sa, slava Sa, dreptatea Sa, adevărul Său erau desăvârșite, da, El era cel adevărat, așa cum El putea să spună, când l-au întrebat cine este: „Ceea ce de la început vă spun că sunt“ (Ioan 8.25). Înseamnă că orice cuvânt pe care-l rostea și orice faptă pe care o făcea erau descoperirea a ceea ce era El. Și Dumnezeu spune: Priviți-L cât de prețios este El, înăuntru și în afară, cum totul este desăvârșit în El. Priviți-L!

Apoi fiii lui Aaron puteau să facă slujba lor, căci numai ei știau ce se cuvine în prezența lui Dumnezeu: „Preoții, fiii lui Aaron să așeze bucățile, capul și grăsimea pe lemnele puse pe focul de pe altar. Să spele cu apă măruntaiele și picioarele“ (Levitic 1.8-9). Măruntaiele sunt interiorul, sentimentele lăuntrice, așa cum le găsim la Domnul, de exemplu în Psalmi. Și „să spele cu apă și picioarele“ - cu alte cuvinte, să întrebuițeze severitatea Cuvântului lui Dumnezeu ca să vadă, să verifice dacă sentimentele și purtarea Sa erau desăvârșite. Rezultatul final va fi totdeauna că totul este în concordanță deplină cu gândurile lui Dumnezeu.

„Și preotul să le ardă toate pe altar: este o ardere-de-tot, o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului“ (Levitic 1.9). Ce minunată slujbă este această aducere de daruri! Vedem că întreaga jertfă trebuia pusă pe altar. Era arsă în întregime ca jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului și nu era pentru noi. Însă nu credem că inima fiului lui Aaron care făcea această slujbă, nu era umplută de plăcere și admirație, chiar dacă el nu trebuia să mănânce din jertfă: Dacă slava era prea mare ca să fie înțeleasă de el, prea adâncă pentru a fi cuprinsă de el, o slavă pe care numai Dumnezeu putea s-o prețuiască la valoarea ei, totuși el vedea ceva din această slavă. Dacă era o jertfă de un miros plăcut Domnului, el stătea totuși alături și simțea acest miros plăcut.

Și credem noi că atunci când suntem adunați laolaltă în cortul întâlnirii, ca preoți și ca popor al lui Dumnezeu, să aducem jertfele noastre de laudă și de mulțumire, când noi privim pe Domnul în măreția Sa, atât cu ceea ce ne-am preocupat acasă cât și cu ceea ce vedem în aceste momente, să oferim lui Dumnezeu ca jertfă, ceea ce este prea înalt pentru noi - credem noi că inimile noastre pot rămâne reci și că, chiar dacă este numai pentru Dumnezeu, inimile noastre nu pot fi umplute cu admirație față de această Persoană minunată? Noi vom avea părtașie cu Tatăl în jertfa aceasta.

Cu cât vom înțelege mai mult din slava acestei lucrări, cu atât mai mult vom intra în cunoașterea faptului că și noi avem parte de favoarea Celui Preaiubit. Dacă eu sunt la început, probabil că încă nu sunt spiritual un fiu al lui Aaron. Dar cu cât aduc mai mult jertfe de ardere-de-tot, cu atât voi ajunge să-i înțeleg sensul și să doresc să fiu în prezența lui Dumnezeu. În curând eu voi fi un fiu al lui Aaron, care este obișnuit să stea în prezența lui Dumnezeu și în curând voi fi suficient de bogat ca să aduc o jertfă așa de mare, așa cum am văzut aici.

Este clar că cele trei arderi-de-tot despre care am citit reprezintă jertfe de diferite mărimi. Prima jertfă este de parte bărbătească dintre vite, a doua dintre animale mici, dintre oi sau capre, iar a treia dintre păsări, turturele sau porumbei tineri. Observăm o varietate destul de mare. Dumnezeu putea aștepta ca fiecare izraelit să aducă un vițel de parte bărbătească; căci Dumnezeu a binecuvântat din belșug pe poporul Său. Când vreunul nu era suficient de bogat, atunci el avea voie să vină cu ce posedea. Avea voie să aducă din oi sau capre. Și dacă nu putea nici atât, atunci să aducă turturele sau porumbei tineri - ceea ce era ceva mic care vorbea despre Domnul Isus și despre slava Sa, așa cum se vede aici în jertfa arderii-de-tot.

Acesta este un gând prețios pentru noi. Oh, Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său, în care El Își descoperă toate gândurile Sale, și fiecare dintre noi are acest Cuvânt. Dumnezeu a dat Duhul Sfânt oricărui om născut din nou care a crezut Evanghelia și El face vie această carte. Astfel putem înțelege toate gândurile lui Dumnezeu și tot ceea ce El ne-a descoperit cu privire la Persoana și lucrarea Domnului Isus. Și de fapt aceasta este întreg conținutul Cuvântului lui Dumnezeu. Deci dacă eu nu sunt așa de bogat, pentru că nu l-am luat pentru mine, atunci este vina mea; căci am mijloace pentru aceasta. Eu am Cuvântul lui Dumnezeu și în 42 de ani, de când locuiește Duhul Sfânt în mine, am avut prilejul ca prin rugăciune să studiez Cuvântul și Dumnezeu a vrut să-mi dea toată bogăția din Cuvântul Său. Deci, dacă eu acum nu sunt destul de bogat ca să aduc un vițel, atunci este vina mea. Însă harul lui Dumnezeu este așa de mare, încât dacă eu sunt prea sărac și nu am cu ce să plătesc, El este mulțumit cu o jertfă din oi sau capre, chiar dacă este ceva mic care vorbește despre Domnul Isus.

Asta se potrivește nu numai când sunt sărac, pentru că am fost prea leneș ca să iau pentru mine din Cuvântul Său. Cineva poate că a avut prea puțin timp și puține prilejuri ca să studieze Cuvântul, așa că nu a putut să strângă multă bogăție, pentru că este prea tânăr în credință — dacă a primit numai ceva! Și cine ar putea studia Cuvântul lui Dumnezeu, în rugăciune, fără ca să strângă comori cu privire la Persoana și lucrarea Domnului Isus, comori referitoare la ceea ce înseamnă lucrarea Sa pentru Dumnezeu? Cel care jertfa avea voie să aducă ceea ce avea. Dacă nu era un vițel, atunci avea voie să aducă o capră și, dacă nici asta nu îi era la dispoziție, atunci avea voie să aducă doi pui de turturea, numai să fie ceva care vorbește despre Domnul Isus. Despre toate cele trei jertfe se spune: „Era o jertfă mistuită de foc, de un miros plăcut Domnului“. Dar inimile noastre leneșe ar putea trage din aceasta concluzia că este indiferent ce aducem. Am putea gândi că nu este necesar să fim silitori în cercetarea Cuvântului ca să putem aduce jertfă lui Dumnezeu. Când ne strângem laolaltă duminica dimineața ca să vestim moartea Domnului și în legătură cu aceasta să aducem jertfele noastre de laudă și mulțumire, așa cum ne spune Evrei 13, „rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“, atunci noi putem gândi: suntem în Adunare, lauda și mulțumirea se va ridica de la sine din inimile noastre și atunci vom primi jertfele pe care trebuie să le aducem. Vor fi desigur frați care să propună o cântare sau să citească un capitol sau să rostească în rugăciune gânduri care să încălzească sentimentele inimii noastre, și atunci vom putea să aducem și noi jertfă.

Însă Cuvântul lui Dumnezeu ne face să înțelegem clar că atunci paguba este suferită de doi. Dacă noi putem să dăm puțin lui Dumnezeu, atunci El nu obține ceea ce dorește așa de mult, ceea ce un capitol mai departe va fi numit pâinea Sa, mâncarea Sa. Și apoi, pentru cel care jertfește este o mare pagubă, dacă nu poate aduce jertfe din vite. Chiar dacă Dumnezeu în harul Său nu spune clar că cel care aduce puțin el însuși suferă - totuși Cuvântul Său spune, și din experiență știm că așa este.

La un închinător care aduce ca jertfă din vite, vedem că el este unul dintre cei care s-au ocupat așa de mult cu Domnul Isus, încât a devenit bogat prin contemplarea Domnului Isus în caracterul Său ca jertfă de ardere-de-tot. El a devenit așa de bogat în cunoașterea a ceea ce înseamnă această jertfă pentru Dumnezeu, cum Domnul Isus L-a slăvit pe Dumnezeu și ce este El acum în inima lui Dumnezeu ca urmare a acestui fapt -Preaiubitul, în care El și-a găsit toată plăcerea încât el știe ce poziție ocupă El acum, ce loc are el în inima lui Dumnezeu. Și el știe, când vine la Dumnezeu, că poate să stea în fața lui Dumnezeu plăcut și bine primit așa cum a fost și Domnul Isus văzut de

Dumnezeu ca jertfă de ardere-de-tot. Căci nu se poate să te preocupi de lucrarea Domnului, fără să fii convins din ce în ce mai mult că toată lucrarea ne este socotită nouă, și că noi venim la Dumnezeu îmbrăcați cu toată această plăcere a arderii-de-tot, cu tot ceea ce Dumnezeu găsește atât de plăcut în această jertfă. Vedem apoi că atunci când cel care aducea jertfa venea la ușa cortului întâlnirii, el își puna mâinile pe capul jertfei de ardere-de-tot, „și îi va fi primit ca să facă ispășire pentru el“.

Acestea sunt lucruri importante. El puna mâinile pe capul jertfei, pentru că lui îi era clar că a fost făcut în mod desăvârșit una cu jertfa. Cu cât noi ne preocupăm mai mult cu lucrarea Domnului Isus, cu atât mai mult inimile noastre vor fi străpunse de cunoștința că am fost făcuți una cu El, iar cei care se ocupă puțin cu jertfa Domnului Isus vor avea acest sentiment mai mic.

Se spune apoi că jertfa aceasta este „pentru primirea lui“ (versetul 3). El însuși știe că este primit, nu numai Dumnezeu știe. Dumnezeu vede pe toți ai Săi îmbrăcați în hainele mântuirii, îmbrăcați cu toată slava lucrării Domnului Isus și cu slava Persoanei Sale, ca acela care a săvârșit lucrarea, însă și cel care aducea jertfa o știe acum. Dumnezeu îi spune clar și, așa cum s-a precizat, nu ne putem preocupa cu lucrarea Domnului Isus ca jertfă a arderii-de-tot, fără ca Duhul Sfânt să nu lucreze tot mai mult în inima noastră, convingerea că suntem în Hristos, primiți în Cel Preaiubit. Și cu cât cineva cunoaște mai mult pe Cel Preaiubit, cu atât mai mult știe ce este Domnul Isus pentru Dumnezeu și cu atât mai mult știe apoi ce înseamnă expresia aceasta și ce loc avem noi, ce loc am eu în sentimentele și dragostea Tatălui. Aceasta este explicat aici.

În al doilea rând: „Va fi primit ca să facă ispășire pentru el“ (versetul 4) și aceasta întărește mai mult cele spuse. Jertfa arderii-de-tot nu prezintă partea lucrării Domnului Isus care este în legătură cu păcatele noastre - această parte este prezentă în jertfa pentru păcat și în jertfa pentru vină. Jertfa arderii-de-tot este în legătură numai cu slăvirea lui Dumnezeu, mult mai presus decât era necesar cu privire la păcatele noastre. Și totuși aici se spune „ca să facă ispășire“.

Înțelesul este clar pentru noi, dacă știm ce înseamnă aici „ispășire“. Cuvântul ebraic pe care-l avem aici și în Levitic 16, mă acoperă, așa că Dumnezeu când mă vede, nu vede păcatele mele. El privește numai sângele, care vorbește de o judecată săvârșită. Atunci înțelegem cum este utilizat cuvântul „ispășire“ în legătură cu jertfa arderii-de-tot. Mă acoperă, așa cum Adam și Eva au fost îmbrăcați cu pielea jertfei, a animalelor, pe care Dumnezeu le-a tăiat. Dumnezeu nu-i mai vedea ca oameni păcătoși. El îi vedea îmbrăcați cu tot ceea ce erau animalele nevinovate, care au murit.

Și așa am văzut în capitolul 7 și 8, că preotul care aducea jertfa cuiva, primea pielea jertfei arderii-de-tot și înțelegem ce înseamnă aceasta în legătură cu Geneza 3. Preotul era îmbrăcat cu acestea, și astfel totul era acoperit, tot ceea ce era el, tot trupul său, toate greșelile sale. Dumnezeu nu-l vedea numai ca pe unul ale cărui păcate erau iertate, ci El vedea și toate slăbiciunile, tot ce era în sine, acoperite de persoana Domnului Isus. La fel este și cu tablele de piatră din Deuteronom 10, care au fost puse în chivotul de lemn. Chivotul vorbește despre Domnul Isus ca om adevărat, care n-a păcătuit niciodată, ci care în viața Sa pe pământ a fost desăvârșit de plăcut pentru Dumnezeu. Ochii lui Dumnezeu n-au văzut nimic la El care să nu fi fost plăcut pentru El. Astfel Dumnezeu putea vedea tablele de piatră din chivot numai acoperite cu tot ce era vrednic în persoana Domnului Isus ca Om pe pământ, iar aici în Levitic 1,

cu acest Om Isus Hristos, care a slăvit așa de mult pe Dumnezeu, cum Dumnezeu n-a fost slăvit niciodată.

Vedem acolo ceea ce am spus deja, că niciodată nu se poate veni la Dumnezeu să-I aducem ceva, fără să primești tu însuși mult. Este adevărat, noi știm totul - consider cel puțin că fiecare dintre noi știe - că lucrarea Domnului Isus ne este socotită nouă - însă știm noi ce ne este socotit nouă? Știm noi ce a însemnat și ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea aceasta? Iată marea întrebare.

Să presupunem că odată primim știrea că cineva ne-a lăsat ca moștenire o casă, să spunem, în Berlin. Cum puteți dumneavoastră spune ce înseamnă această casă pentru dumneavoastră, dacă nu știți ce fel de casă este, unde se găsește, cât este de mobilată și în ce stare se găsește? Nu știți dacă valorează ceva și deci ar fi mai bine să renunțați la ea - sau are valoarea a milioane de lei. Nu puteți să spuneți nimic, fără ca mai întâi s-o verificați.

Și dacă noi știm că lucrarea Domnului Isus ne este socotită nouă, când știm noi ce înseamnă aceasta? Abia atunci când am privit și am văzut realmente lucrarea, ce gândește Dumnezeu despre această lucrare, cât de prețioasă este ea în ochii Săi. Și aceasta o avem înaintea de toate în jertfa arderii-de-tot, unde vedem ce înseamnă pentru Dumnezeu lucrarea și cum El a fost slăvit în ea. Și rezultatul este că cel care aduce jertfa, cel care se ocupă cu Domnul și devine atât de bogat în cunoștința slavei lucrării Sale încât poate aduce lui Dumnezeu o jertfă de ardere-de-tot din vite, va deveni foarte conștient de primirea pe care el o are înaintea lui Dumnezeu, căci el știe: tot ceea ce am văzut din această jertfă de ardere-de-tot, îmi este socotit mie și Dumnezeu mă vede în El, Cel care a înfăptuit această lucrare. Eu am fost făcut plăcut în Cel Preaiubit.

Este adevărat: dacă eu vin cu un miel sau o capră, chiar dacă nu este un vițel, și aceasta este plăcut pentru Dumnezeu. Știm de exemplu, din 1 Corinteni 9, că un vițel de parte bărbătească vorbește de perseverența în slujire. Acesta este caracterul cel mai înalt al lucrării Domnului Isus, perseverent până la sfârșit, îndurând totul, însă mergând mai departe prin puterea lui Dumnezeu, fără să se oprească o clipă măcar, până când totul a fost sfârșit, până când Dumnezeu a fost pe deplin descoperit și a făcut tot ceea ce dorea Dumnezeu.

În miel vedem o altă trăsătură de caracter a Domnului Isus. Știm că jertfa zilnică a arderii-de-tot cuprindea și un miel, iar Isaia 53 ne învață ce reprezintă mielul: nu energia dumnezeiască pe care Domnul a descoperit-o în lucrarea Sa, ci blândețea Sa cu care El a acceptat ca toate să vină peste El. El a mers la locul de tăiere, fără să se împotrivescă. N-a arătat nici o împotrivire. Ca miel, nu găsim energia activă ca la bou, atunci când face lucrarea. Blândețea este o proprietate prețioasă a Domnului Isus; însă înțelegem de aici, că nu este lucrul cel mai înalt pe care noi îl vedem la El.

Și dacă ne gândim la cel de-al treilea dar, la păsări, turturele, atunci fiecare vede în aceasta un tablou al Domnului Isus ca Omul ceresc, o caracteristică a Lui foarte însemnată. El este Omul din cer; și chiar cel mai sărac credincios care poate aduce cel mai puțin, are deseori gânduri minunate cu privire la Domnul Isus. Este însă o turturică, ea nu vorbește despre ceea ce simbolizează mielul și nici despre ceea ce simbolizează vițelul de parte bărbătească. Turturica cuprinde numai acest singur gând și rezultatul este ca la cele două jertfe din urmă, nu găsim că cel care aduce jertfa își pune mâinile pe capul jertfei.

Când te-ai preocupat puțin cu Domnul și lucrarea Sa și probabil vezi numai o parte, oricât de prețioasă ar fi și aceasta - căci este momentul să vezi pe Domnul Isus ca pe Omul din cer, pe Cel care a fost Dumnezeu adevărat și a devenit Om - nu se vede totuși cât de desăvârșit suntem noi făcuți una cu El. Nu găsim aici și nici măcar la miel, că cel care aducea jertfa își așeza mâna pe capul jertfei. Nu găsim că este primit pentru el, ca să facă ispășire pentru el. Lipsește adevărata cunoștință a ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru noi - nu cu privire la păcatele noastre, ci cu privire la felul cum ne-a adus ca să locuim în prezența lui Dumnezeu, ce loc ocupăm noi acum în inima Tatălui, așa cum ne spune Ioan 17.23, că Tatăl ne iubește așa cum iubea pe Fiul atunci când El era pe pământ. Acest gând va fi puternic în inima noastră și noi îl vom realiza numai atunci când ne ocupăm mult de Domnul Isus și lucrarea Sa și nu ca jertfă pentru păcat, ci ca ardere-de-tot, încât vedem ce înseamnă Domnul Isus pentru Dumnezeu când Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că Tatăl Îl iubește. Și atunci noi știm că Tatăl ne iubește și pe noi cu aceeași iubire pe care El o are față de minunata Persoană a Domnului Isus.

Așa vedem că jertfa arderii-de-tot, dacă este mică, are tot mai multă apropiere de jertfa pentru păcat. La urmă, la porumbel, găsim chiar că aproape nu se vedea sânge. Sângele se scurgea pe peretele altarului. Nu mai putea să fie stropit. Așa puțină înțelegere a puterii sângelui Domnului Isus era prezentă! Și chiar dacă apoi se spune: „Să scoată gușa cu penele ei și s-o arunce lângă altar, spre răsărit, în locul unde se strânge cenușa“ (versetul 16), arunci aceasta este o parte care nu este potrivită ca ardere-de-tot, care nu vorbește realmente despre Domnul Isus ca jertfă a arderii-de-tot, ci poartă mai mult caracterul jertfei pentru păcat și de aceea se aruncă la cenușă și nu poate fi arsă ca un miros plăcut înaintea Domnului.

Nu este și experiența noastră că deseori inimile noastre așa de puțin s-au preocupat cu Domnul Isus, încât atunci când venim să aducem jertfă, ceea ce aducem este aproape numai o jertfă pentru păcat, căci totdeauna este vorba numai de ceea ce înseamnă lucrarea Domnului Isus pentru noi și noi nu ne-am umplut inimile noastre cu ceea ce înseamnă ea pentru Dumnezeu? O, este minunat să vezi că toate păcatele noastre au fost spălate prin sângele Domnului Isus. Este minunat să poți cânta: „Inima mea se odihnește pe Miel, se închină plină de admirație. Toate, Toate păcatele mele, le-a îndepărtat sângele Său“. Minunat să știi: nu mai este nici o judecată pentru mine! Însă când eu mă preocup cu Domnul, așa cum Îl vede Dumnezeu, cu felul în care El a slăvit pe Dumnezeu, atunci inima mea va fi atât de bogată și plină de slava Sa și de slava lucrării Sale, încât eu nu mai am nici un gând cu privire la mine însumi și la păcatele mele, ci eu mă gândesc la El, știind bine că El este Mântuitorul meu, că eu sunt făcut una cu El și că El a înfăptuit lucrarea pentru mine. Și fără să mă gândesc conștient, eu sunt făcut una cu El și aceasta va umple inima mea. Nu este nimeni care să se preocupe astfel cu Domnul, fără ca inima Sa să nu fie umplută și să umple în mod corespunzător.

Atunci nu te mai preocupi de tine, ci de El și de ceea ce înseamnă lucrarea Sa, cu frumusețea Sa și te închini cu aceasta lui Dumnezeu, ajungi în prezența lui Dumnezeu fără să te mai gândești la tine însuși. Însă pentru că inima vede cât de scumpă este această jertfă, se prezintă și se oferă lui Dumnezeu cu o siguranță deplină: suntem plăcuți lui Dumnezeu și noi avem voie să-I închinăm lui Dumnezeu ceea ce este așa de scump pentru El și ceea ce inima noastră i-a înțeles frumusețea, chiar dacă n-o poate cuprinde. Prețul pe care-l are El este prea mare ca noi să-l putem cuprinde; numai Dumnezeu o poate face. Însă noi avem voie să închinăm jertfa aceasta lui Dumnezeu; noi o putem lua în mâinile noastre, s-o admirăm; este desăvârșită. Noi avem voie să

jupuiam pielea jertfei și să vedem; lăuntru este desăvârșit. Avem voie s-o tăiem în bucăți, așa cum am citit; tot interiorul și exteriorul este desăvârșit. Avem voie să spălăm cu apă părțile dinăuntru ale jertfei, deci să întrebuițăm severitatea Cuvântului ca să dovedim că totul era desăvârșit și nu avea nici un cusur; măruntaiele vorbesc despre sentimentele și dragostea Domnului.

Și după ce am privit aceste minunății, avem voie să le închinăm lui Dumnezeu, avem voie să vorbim despre El, despre ce am văzut în jertfă și să spunem cât de minunate sunt toate acestea pentru noi. Am devenit conștienți că El este mult mai prețios decât am putea înțelege vreodată. Și de aceea ziceam: Ți-o închinăm Ție, Tată, căci știm că numai Tu cunoști deplina Sa valoare și numai pentru Tine este cu adevărat o jertfă de ardere de un miros plăcut“.

Însă și preoții, care aduceau jertfa lui Dumnezeu știau că este numai pentru El. Ei simțeau mirosul plăcut, căci ei înșiși aduceau arderea-de-tot pe altar și miroseau, chiar dacă era destinată numai pentru Dumnezeu; noi primim totuși partea noastră, chiar dacă nu avem voie să mâncăm din ea.